

VARGA IMRE

Elveszti szürkeség

*Mocsokba vágva nézd csak, él-e még.
Rángatják durván tollasok, fekete
szárnyuk hatalmas. A nőről le, húsából
kitépi, hajánál fogva meghurcolják
a sivatagban. Hiénák üvöltik utána,
amit elgondol épp. Kidöntögetik véle
írott sorait, így törlődnek testével
napjai. Üres tér hajlatán hályogos
csend időz. Ha levetik, a lidérc
meglepi. Kuttyák tutulják, míg gerincén
lángja átlobog. De már kétféjű nőt
talál kéményére nyársaltan a
pirkadat. Nyugodj, csak álom.
Homokdűnék közé ebből támolyog.
Nappali hold ablakán a késő
őszi érzés nézi, mellét a rózsa
szétnyílása meglepi. Ködös i-
lyentájt mindenütt. Mondattól
nem látni mondatig. Bármilyen
abbahagyható. És nem készülhet el,
elveszti, el, a szürkeség.*